

EL LLENGUATGE

11.07.76

Blau-grana

Ningú no ignora que els colors blau i grana són els que distingeixen el Club de Futbol Barcelona, el qual, així, és anomenat alguns cops el club blau-grana. Però darrerament s'ha contestat la correcció de la forma grana com a nom d'un color. Ens ho han fet directament i, per altra banda, hem llegit un comentari segons el qual algú volia demostrar, amb el Fabra a la mà, que no havia d'ésser grana sinó granat.

Els colors, llevat dels bàsics, són sovint objecte d'interpretacions divergents pel que fa al nom amb què s'han de designar. Per això en algunes professions, com ara a les arts gràfiques, no recorren a un nom sinó al número d'una llibreta de gammes d'utilització general. Per tant, ara no intentarem discernir si el color del nostre club esportiu, a més del blau, és el granat o el grana. Però el que no ofereix dubtes és que el mot grana, com a nom d'un color —i de la gamma dels vermells, certament— és del tot correcte. I al Fabra, ben mirat, no s'hi deixa pas de trobar. Com a darrera accepció del mot grana, el nostre diccionari normatiu remet a cotxinilla, que explica que és un «insecte de la grandària d'una xinxa (...) de la qual s'extreu una matèria colorant vermella» i «aquesta mateixa matèria colorant». Per tant, de la mateixa manera que fem servir les paraules rosa, taronja o carbassa, com a noms dels colors que els són característics, podem parlar també del color grana. Al Diccionari Alcover-Moll, a més, trobem diversos exemples de l'ús d'aquest mot com a nom de color.

Insistim, però, que no parlem de colors sinó de noms de colors. Grana és tan correcte com blau. Ara: si el segon color del Barcelona s'acosta més al granat (que és el d'una pedra preciosa) que no al grana, això ja és una altra història.

ALBERT JANE